

FREE
CINEMA

77

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013

TODAY WE
ARE
CANCELLING
THE APOCALYPSE.

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

PACIFIC RIM

**ΜΟΝΟ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΞΕΡΟΥΝ**

ΕΙΣΑΙ Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ

**ΟΙ ΥΠΟΠΤΟΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ
ΓΟΒΕΣ**

**ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ**

«Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ROLAND EMMERICH ΜΕΤΑ ΤΗΝ
ΗΜΕΡΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ!»

- SCOTT MANTZ, ACCESS HOLLYWOOD

«ΕΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ, ΞΕΦΡΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

γεμάτο αγωνία και δράση.»

- Miri Jedelikin, ELECTRIC PLAYGROUND

«Το σινεμά

ΟΠΩΣ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ.»

- Nikki Novak, YOUNG HOLLYWOOD

CHANNING TATUM

JAMIE FOXX

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ROLAND EMMERICH

(WHITE HOUSE DOWN)

ΛΕΥΚΟΣ ΟΙΚΟΣ: Η ΠΤΩΣΗ

COLUMBIA PICTURES PRESENTS A MYTHOLOGY ENTERTAINMENT/CENTROPOLIS ENTERTAINMENT PRODUCTION

"WHITE HOUSE DOWN" MAGGIE GYLLENHAAL JASON CLARKE RICHARD JENKINS AND JAMES WOODS MUSIC BY THOMAS WANDER & HARALD KLOSER

EXECUTIVE PRODUCERS VOLKER ENGEL MARC WEIGERT PRODUCED BY UTE EMMERICH CHANNING TATUM REID CAROLIN WRITTEN BY JAMES VANDERBILT
PRODUCED BY BRADLEY J. FISCHER HARALD KLOSER JAMES VANDERBILT LARRY FRANCO LAETA KALOGRIDIS DIRECTED BY ROLAND EMMERICH

SONY PICTURES CLASSICS

WhiteHouseDown.net

feelgood

Soundtrack on Varese Sarabande

ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

SONY
make.believe

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #77
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Σοκ και δέος, λέει, στην αγορά, επειδή τα «**Στρουμφάκια 2**» βρέθηκαν στο #1 του ελληνικού box-office το περασμένο τετράημερο. Και το έγγραφαν και δημοσιογράφοι, άνθρωποι του χώρου, που λένε ότι ξέρουν το σινεμά. Μήπως, τελικά, θα έπρεπε να γράφουν για... γουβαρλάκια;

Το θέμα τού πώς αντιλαμβάνεται ο Τύπος στην Ελλάδα τις τάσεις και το αποτέλεσμα των ταμειακών εισπράξεων του κάθε τετραήμερου είναι μια σχετικά παρακινδυνευμένη υπόθεση. Δυστυχώς, οι περισσότεροι βλέπουν τα νούμερα, στεγνά, δίχως κανένα νόημα ή χάνοντας ακόμη και τη γενική εικόνα, πόσω μάλλον κάποιο μέτρο σύγκρισης. Ναι, τα «Στρουμφάκια 2» χτύπησαν κορυφή γιατί, διάβολε, η πρώτη ταινία είχε ανοίξει με 71.587 εισιτήρια ακριβώς αυτή την περίοδο, το 2011. Γιατί εκπλήσσεται κανείς; Τα μούλκα την πήραν χαμπάρι κι άντε να τα κρατήσεις σπίτι! Μιλάμε για **ισχυρό** πελάτη, που έχει ανεβάσει στο #1 του box-office ακόμη και τη... Barbie, πλείστες όσες φορές! Το μόνο σχόλιο εδώ είναι η μικρή πτώση - στα 56.198 εισιτήρια (-21%) - σε σχέση με το πρώτο φιλμ.

Ο Γούντι Άλεν και η «**Θλιμμένη Τζάσμιν**» κρατήθηκαν με μια απώλεια της τάξης του 29,5% (στα 25.040 εισιτήρια) και αυτό δεν αποτελεί είδηση (οι κωμωδίες του, πάντως, είναι πιο ανθεκτικές). Είδηση είναι τα νούμερα του sequel του «**Πέρι Τζάκσον**». Το 2010, το πρώτο φιλμ, με την υποστήριξη του press junket το οποίο πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα (με θέα την Ακρόπολη...), έφτασε τα 66.319 εισιτήρια στο άνοιγμά του! Σήμερα, το αντίστοιχο ποσό υποχωρεί στα 8.561 (-87%)! Εδώ είναι το σοκ. Το teen κοινό δεν πληρώνει, το σκότωσε η ανεργία. Μάλλον.

Τώρα, η περίπτωση **#no_village_gr**, που είχε το πραγματικό «ζουμί», και ακόμη και τα διαφημιστικά γραφεία στέκονταν από πάνω σαν τα κοράκια για να κάνουν τις δικές τους αναλύσεις σε σχέση με την ισχύ του social network στην Ελλάδα, παρέμεινε στο μαύρο σκότος, αφού, στην πραγματικότητα, τα εισιτήρια των αιθουσών δεν είναι διαθέσιμα προς τα έξω... Διόλου τυχαία, η αλυσίδα των συγκεκριμένων πολυκινηματογράφων κοινοποίησε έξαφνα (την περασμένη Παρασκευή) πακέτα «**happy**» προσφορών. Είναι κι αυτό ένα είδος απάντησης...

Ηλίας Φραγκούλης

PACIFIC RIM (2013)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Γκιγέρμο ντελ Τόρο

Καστ

Τσάρλι Χάναμ,
Άιντρις Έλμπα,
Ρίνκο Κικούτσι,
Τσάρλι Ντέι,
Ρον Πέρλμαν

Διάρκεια

131'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Εξωγήινα τέρατα βγαίνουν από τα βάθη του Ειρηνικού Ωκεανού και κλονίζουν την ασφάλεια του ανθρωπίνου είδους και του πλανήτη μας. Ο πόλεμος αυτός έχει ήδη κοστίσει σε εμάς εκατομμύρια ζωές και εξαντλεί τους πόρους της ανθρωπότητας. Γιγαντιαία ρομποτοειδή, τα οποία ελέγχονται από τα εγκεφαλικά ημισφαίρια ζεύγους πιλότων που είναι συνδεδεμένοι μέσω μίας γέφυρας νευρώνων, καταπολεμούν προσωρινά τον εχθρό. Πρέπει να εφησυχάζουν ή τα τέρατα δεν έχουν πει ακόμη την τελευταία τους λέξη;

Η εισαγωγή του φιλμ είναι από μόνη της μια κανονική ταινία, που έχει καταφέρει να προσφέρει εξαιρετικό (3D) θέαμα, κοινωνική κριτική, κατακεραυνώση των προτύπων ηρωισμού και της εμπορευματοποίησής τους (από σωματικές «μεταλλάξεις» σε είδος εφάμιλλο των rock stars και οχήματα προπαγάνδας ή... παιδικά παιχνίδια!), μια δραματική απώλεια (που απαιτεί την εκδίκηση) και... 18 λεπτά αργότερα εμφανίζονται οι τίτλοι αρχής! Το «Pacific Rim» σε έχει **κερδίσει**.

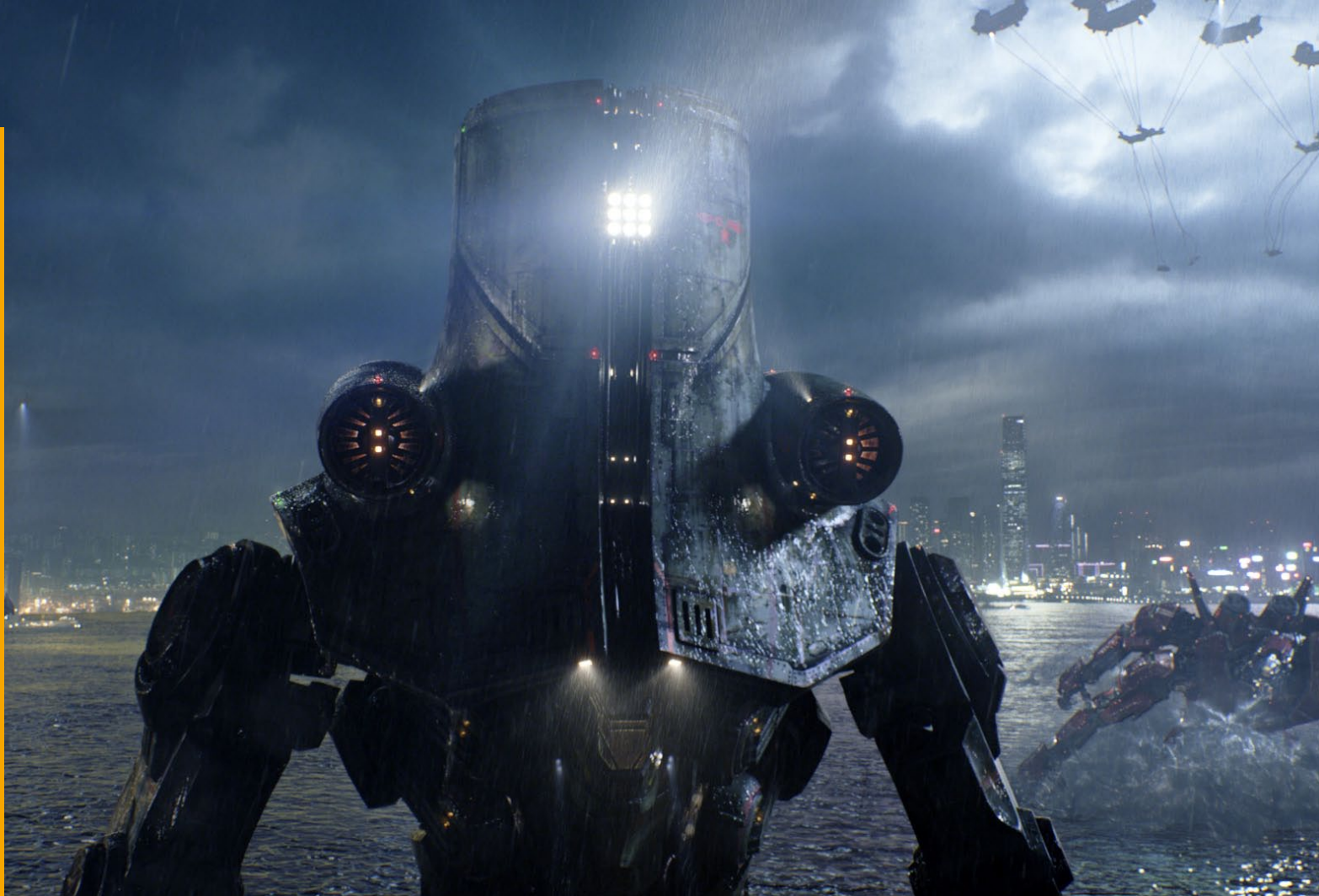
Σε ένα αμερικανικό καλοκαίρι γεμάτο προφανή sequels και μπουμπουνητά κομιξάδικων συγκρούσεων, με τους θεατές να έχουν μπαφιάσει στο CGI... δίχως αιτία, ο Γκιγέρμο ντελ Τόρο έρχεται να σώσει τη χαμένη τιμή των blockbusters με την πιο original και ψυχαγωγική ταινία του είδους για το 2013 (προσωρινά, μεν, αλλά δεν προβλέπω να εμφανίζεται κάτι αντίστοιχο ως το τέλος του χρόνου). Και το καταφέρνει αναβιώνοντας ένα είδος δημοφιλές (κυρίως στην ασιατική αγορά) από τη δεκαετία του '50! Οι Kaiju movies, πιο γνωστές στο δυτικό κοινό ως monster movies, με πρεσβευτή τους το «Gojira» (1954), συνήθιζαν να παρουσιάζουν έναν τερατώδη εχθρό με μυθολογικές ρίζες ή και οικολογικά μηνύματα για την ατομική εποχή. Στην παρούσα, όμως, προέρχονται από τον έξω κόσμο και ανατρέπουν κάθε πρόβλεψη, καθώς εμφανίζονται μέσα από ένα ρήγμα, στα έγκατα της Γης. Ξαφνικά, το κέντρο του

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Κάτι τύποι που φοράνε στολές και με τον εγκέφαλό τους βάζουν μπρος κάτι τεράστια ρομπότ, ρίχνουν άγριες φάπες σε τεράστια, κακάσχημα τέρατα. Whoa! Σε κάτι φάσεις μιλάνε και άνθρωποι. Κι αυτό ΕΙΝΑΙ για φάπες. Μόνο τέρατα την επόμενη φορά, ε;

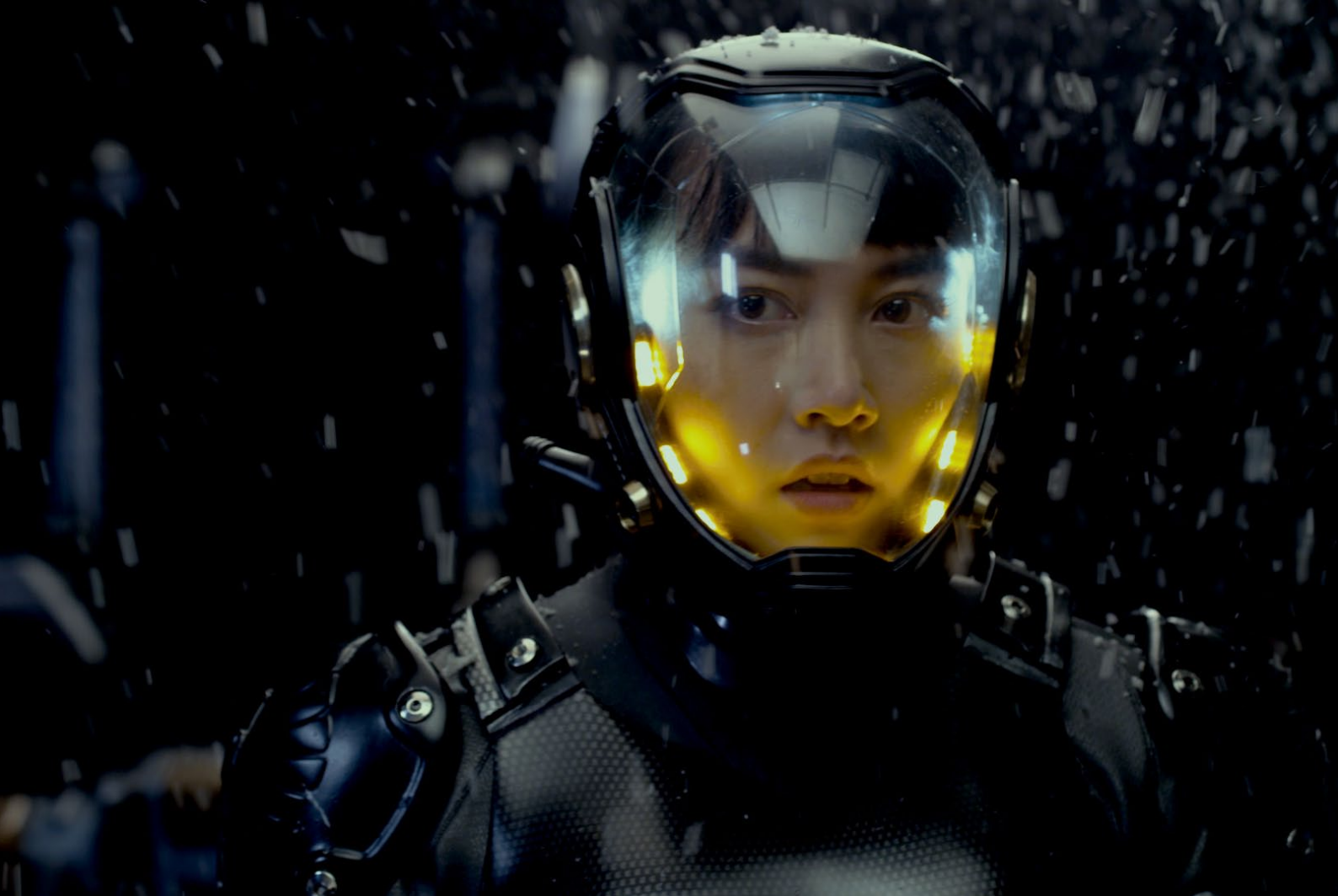
ίδιου του πλανήτη μας μοιάζει με ένα portal για εξωγήινα δείγματα ζωής που περίμεναν υπομονετικά μέχρι τη στιγμή της μεγάλης επίθεσης εναντίον μας. Και όλα γίνονται πιο... παιχνιδιάρικα!

Αυτό που ακολουθεί στο «Pacific Rim» είναι ένα εκκωφαντικό μείγμα από ταινίες καταστροφής, sci-fi περιπέτειες (αρκετές οι αναμνήσεις από «**Starship Troopers**» στο γήινο κομμάτι), ιαπωνικό Anime, πολεμικές τέχνες, έως και πινελιές goth αισθητικής, για να μην ξεχνάμε και τις αγαπημένες βάσεις του σινεμά του Γκιγέρμο ντελ Τόρο. Τα 6 χρόνια προετοιμασίας και σχεδιασμού για να δούμε στη μεγάλη οθόνη τον κόσμο που οπτικοποίησε ο ντελ Τόρο φαίνονται, η καλλιτεχνική διεύθυνση σε κάνει να σκέφτεσαι λεπτομερέστερες βινιέτες από comic-books και τα καναδέζικα studios στα οποία έγιναν τα γυρίσματα πείθουν στο ρόλο ενός μελλοντικού Χονγκ Κονγκ.

Εκεί που τα πράγματα αδυνατούν να συγκινήσουν το θεατή είναι όταν οι ανθρώπινοι ήρωες... ανοίγουν το στόμα τους. Οι διάλογοι

είναι βαρετοί και campy, λες και ο δημιουργός της ταινίας νοιαζόταν αποκλειστικά και μόνο για τα... τεράστια «παιχνίδια» του. Το comic relief της ομάδας των επιστημόνων, ειδικά, ηττάται δραματικά και, ευτυχώς, η παρουσία του ηθοποιού - φετίχ του σκηνοθέτη, Ρον Πέρλμαν, στο ρόλο του αρχιμαφιόζου και λαθρεμπόρου μελών των Kaiju, αντισταθμίζει τα χιουμοριστικά φάουλ. Και μια σημαντική επισήμανση εδώ: μην πας πουθενά κατά τη διάρκεια των end credits!

Γεμάτο από σκηνές ανθολογίας και επικές εικόνες που θα αφήσουν εποχή στο είδος του φανταστικού, το «Pacific Rim» κερδίζει τη μάχη της ποιότητας στην κατηγορία του καραμπινάτου blockbuster-ικού θεάματος για φέτος. Όχι απλά γιατί είναι πρωτότυπο, αλλά γιατί καταφέρνει να σου μεταφέρει την εντύπωση ότι αυτό που βλέπεις... δεν έχει ξαναγίνει στη μεγάλη οθόνη! Δυστυχώς, το αμερικανικό κοινό δεν το αντιλήφθηκε έτσι (ίσως γιατί και ο προγραμματισμός του φιλμ, προς το τέλος του καλοκαιριού, δεν έδινε πολλά περιθώρια στους υποψήφιους θεατές

να το ρισκάρουν, μετά από έναν οχετό δράσης που ήδη είχαν καταναλώσει...), όμως, ο υπόλοιπος πλανήτης, και ειδικά η ασιατική αγορά, γονάτισαν μπροστά στην υπεροχή της μονομαχίας Kaiju εναντίον Jaeger (οι γήινοι Κυνηγοί, μεταφράζοντας τις γερμανικές ρίζες της λέξης) και αυτό σημαίνει πως θα υπάρξει και sequel. Αμήν!

EINAI GΙΑ MENA:

Αν έχεις δει μονάχα κάποια trailers, μπορεί να σου φαίνεται άκυρο ή ξαναειπωμένο. Στην πραγματικότητα, όμως, στέλνει κάθε ταινία τύπου Γκοτζίλα... στη σύνταξη! Το 3D προσθέτει διαστάσεις ανάγλυφες που εξυψώνουν το θέαμα ακόμη περισσότερο, άρα το συνιστώ. Γενικά, ένα φιλμ που αν δεν το δεις με τον σωστό τρόπο και σε μεγάλη οθόνη, δε θα καταλάβεις... キリスト! Για τους υπόλοιπους, καμία σχέση με το... «Κρασάκι του Τσου». Προχώρα στο επόμενο βιντεάκι του YouTube...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΜΟΝΟ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΡΟΥΝ (2011)

(ET MAINTENANT ON VA OÙ?)

★★★★☆

Είδος

Κοινωνικό

Σκηνοθεσία

Ναντίν Λαμπάκι

Καστ

Ναντίν Λαμπάκι,
Λέιλα Χακίμ,
Ιβόν Μααλούφ,
Αντοανέτ Νουφαϊλί

Διάρκεια

110'

Διανομή

ODEON

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Σε ένα αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο απροσδιόριστο χωριό, όπου τα νέα από τις γειτονικές πολεμικές συγκρούσεις έρχονται με το σταγονόμετρο, ο γυναικείος πληθυσμός προσπαθεί με νύχια και με δόντια να διατηρήσει την εύθραυστη ισορροπία μεταξύ Χριστιανών και Μουσουλμάνων, που απειλεί να καταστρέψει την καθημερινότητά τους. Πού και πού, λέει κι ένα τραγούδι.

Ας ξεκινήσω λέγοντας ότι βλέπω εξαρχής αρνητικά κάθε ταινία που καταλαβαίνω ότι προσπαθεί να κουνήσει το δάχτυλο μπροστά μου, να μου δώσει συμβουλές για να γίνω καλύτερος άνθρωπος ή να μου πει πόσο κακό πράγμα είναι ο πόλεμος. Προτιμώ αυτό να γίνεται πιο διακριτικά, να είναι απόρροια της ιστορίας και όχι κάποιο βεβιασμένο μήνυμα που πρέπει να είναι τόσο ευδιάκριτο, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ότι θα το αγνοήσω.

Το «Μόνο οι Γυναίκες Ξέρουν» είναι μια ταινία που από την υπόθεση κινδυνεύει να πέσει σε μια τέτοια παγίδα. Υπάρχει ο πόλεμος, υπάρχουν και οι θρησκευτικές διαφορές, υπάρχουν γενικά όλα τα στοιχεία που θα εμπνεύσουν μια ιστορία τύπου «όλοι άνθρωποι είμαστε, σταματήστε τις διαμάχες». Αυτό, όμως, που την κάνει να διαφέρει είναι το γεγονός ότι αποφασίζει να μη δει τα πράγματα από τη σοβαρή πλευρά τους αλλά να πει μια πιο ανάλαφρη ιστορία, καταφέροντας να περάσει περισσότερο πετυχημένα το μήνυμά της.

Ήδη από την πρώτη σκηνή, ο θεατής καταλαβαίνει ότι το φιλμ δε θα ακολουθήσει την προφανή οδό. Καθώς μια ομάδα γυναικών κατευθύνεται προς το νεκροταφείο και πριν χωριστεί σε δύο κομμάτια, ένα που κατευθύνεται προς τους χριστιανικούς τάφους και ένα προς τους μουσουλμανικούς, η πορεία της είναι χορογραφημένη, σαν ένα παράδοξο, μουσικό σχήμα. Αργότερα, η ταινία δε θα διστάσει να αγκαλιάσει

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Αραβίδα φεμινίστρια, ετοιμάσου να πάθεις Κουστουρίτσα! Αιτία πολέμου το έργο, κανονικά...

τελείως τη «μιούζικαλ» διάθεσή της, με μουσικά ιντερλούδια να ελαφραίνουν το δράμα και κωμικές ενέσεις να μην αφήνουν το φιλμ να γίνει πομπώδες, παρά το έντονο... κουλέρ λοκάλ και το άφθονο φολκλόρ.

Η σκηνοθέτις και ηθοποιός Ναντίν Λαμπάκι το καταφέρνει αυτό στη μεγαλύτερη διάρκεια του φιλμ, παρουσιάζοντας μια ιστορία που δε γίνεται ποτέ σοβαροφανής και προκαλεί, αρκετές φορές μάλιστα, το αβίαστο γέλιο. Οι συνεχείς προσπάθειες των φιλειρηνικών γυναικών και τα παράτολμα (και γελοία πολλές φορές) σχέδιά τους για να αποτρέψουν τις συγκρούσεις μεταξύ των πιο ευέξαπτων αρσενικών κατοίκων λειτουργούν τις περισσότερες φορές ικανά ως κωμικός αντιπερισπασμός που δίνει μια επιθυμητή ισορροπία στην ταινία.

Δεν είναι, όμως, και όλα ρόδινα, καθώς πολλές σκηνές πηγαίνουν και στο άλλο άκρο, θυμίζοντας στιγμιαία φάρσα και κάνοντας άτσαλη τη μετάβαση από το δράμα στην κωμωδία. Όταν το κλίμα βαραίνει απότομα, αυτό λειτουργεί περισσότερο αποπροσανατολιστικά παρά σοκαριστικά και δεν έχει τον αντίκτυπο που θα ήθελε η δημιουργός. Κανείς δεν μπορεί, όμως, να την κατηγορήσει ότι δε δοκίμασε κάτι διαφορετικό και ότι δεν προσπάθησε να πει μια ιστορία που έχει απασχολήσει πολύ τους συντοπίτες συναδέλφους της (η ίδια είναι από το Λίβανο) με πρωτότυπο τρόπο, δίνοντας ξεκάθαρο λόγο ύπαρξης στο πόνημά της.

Το γιατί βέβαια η ταινία έρχεται τόσο καθυστερημένα στις ελληνικές αίθουσες είναι ένα άλλο θέμα, όμως, η διαχρονική της φύση βοηθά να το παραβλέψει κανείς αυτό. Δεν ξέρω αν όντως το μέλλον της παγκόσμιας ειρήνης βρίσκεται όντως στα χέρια των γυναικών, όμως, είναι ευχάριστο να εμφανίζονται σκηνοθέτες που έχουν τη διάθεση να προσδώσουν έναν διαφορετικό τόνο σε ένα κοινότυπο θέμα. Κι ας παραπατούν λίγο στην διαδρομή.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Πολεμικό δράμα - μιούζικαλ που εξυμνεί την φύση της γυναίκας; Ναι, το παραδέχομαι, ακούγεται περίεργο, όμως, λειτουργεί κατά πλειοψηφία και προσφέρει μια σεβαστή εναλλακτική στα πιο γνωστά φιλμ που κυκλοφορούν στις αίθουσες εκεί έξω. Θα το ρίξεις ένα δάκρυ, θα κάνεις και την μουσική σου φιγούρα, θα προβληματιστείς και λίγο, θα γυρίσεις σπίτι άλλος άνθρωπος. Δε θα αλλάξει και ο κόσμος, βέβαια.

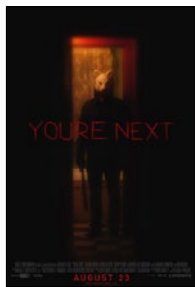
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΙΣΑΙ Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ (2013)

(YOU'RE NEXT)

Είδος

Θρίλερ Τρόμου

Σκηνοθεσία

Άνταμ Γουίνγκαρντ

Καστ

Σάρνι Βίνσον,
Νίκολας Τούτσι,
Γουέντι Γκλεν,
Έι Τζέι Μπόουεν

Διάρκεια

94'

Διανομή

ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Τριακονταπενταετής γαμοεπέτειος ευκατάστατων Αμερικανών μαζεύει σε απομονωμένο πατρικό εξοχικό έπειτα από καιρό τα 4 underachiever παιδιά (με τα έτερα ημίσεά) τους, που αρπάζονται όπως έκαναν μια ζωή. Το τραπέζωμα, όμως, γίνεται κυριολεκτικά «Η Νύχτα με τις Μάσκες» όταν... ζώα αρχίζουν να τους «στέλνουν» έναν - έναν ειδικθώς. Γιατί; Ποιοι; Και μία (ξένη ανάμεσά) τους πώς και θα κάνει καλά τους εισβολείς;

Ποιο ήταν το δημιουργικό κίνητρο των συναυτουργών; Απότιση τιμής ή κανιβαλισμός α λα νεο-giallo τού «Πρόσκληση σε Γεύμα από Έναν Υποψήφιο Δολοφόνο» σε πρωτόγνωρα οικογενειακή... μερίδα τύπου «Festen» με girl power ορέξεις; [Είναι σκοτεινό. Και αυτή είναι μάλλον η πραγματική αχίλλειος πτέρνα που δε γαιίνει εδώ.] Whatever - το πέτυχε, έστω και ξώφαλτσα ενίοτε, αυτό το ανεξάρτητο Rat Pack (ο Γουίνγκαρντ, ο σεναρίστας Μπάρετ, οι άνθρωποι - ορχήστρα, εν προκειμένω ηθοποιοί Σουάνμπεργκ - Γουέστ, με την ενδοφιλμική λογομαχία των τελευταίων για το τι εστί underground σκηνοθέτης το απόλυτο inside joke αυτοδιακωμώδησης). Που βασανίζουν χρόνια από το mumblecore ως το horror, και εδώ αθρώνονται ως μη ψυχροί εκτελεστές της «Scream» (πάνω - κάτω, μέσα - έξω σ' ένα, «εδώ θα γίνει ο τάφος σας» από άγνωστο με μουτσούνα και απώτερες βλέψεις, ενδιαίτημα ειρωνείας) συνταγής - και γενιάς, για την επικαρπία τής κληρονομιάς του σατιρικού family sitcom.

Μία δράκα ανθρωποκτόνων που δρα φορώντας προσωπεία τετραπόδων πουρκουά (πέραν του ριγηλά graphic του πράγματος); Ένα θηλυκό σκληρό καρύδι εξ Αυστραλίας, που αμυνόμενο θ' αρχίσει να παίρνει το αίμα του πίσω (και από την κρυφή αλητεία της US μπουρζουαζίας, μάλιστα) αντέχει εδώ ως αρχέτυπο; Ναι, είναι οι έτερες «Επικίνδυνες Ερωτήσεις,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Κάτι μασκοφόροι με φάτσες ζώων μπουκάρουν και θερίζουν οικογένεια που έχει μαζευτεί για επέτειο γάμου. Ε, ας το κάνει και με γάμο κανείς, για περισσότερο μακέλεμα, να γουστάρουμε...

Θανάσιμες Απαντήσεις» (που έλεγε και μία παλιότερη ταινία) για τις οποίες δε θα πάρει ο πλέον «ιατροδικαστής» θεατής στις αποκαλύψεις και τα άλλοθι της πλοκής, ουλές της οποίας όψιμα ψιλοκάνουν μπαμ. Του βαλτού αναδρομικά υπόβαθρου της τσαούσας, ας πούμε, έχει προηγηθεί το δραματουργικά κραυγαλέο 10λεπτο τουμπεκί της στην ομήγυρη για το πρώτο πλήγμα εναντίον ενός των μασκοφόρων - και το στηθομάδημα υποκριτικής στο σώσε... Δυναστείας στην τραπεζαρία, όπου ακόμα και η φορητή Red One βρίσκεται σε παράκρουση.

Κι όμως, εδώ στην έχει στημένη ένα απ' τα πιο αρτιμελή slasher των τελευταίων χρόνων. «Ψοφάς» για το αμοραλιστικό μαύρο χιούμορ, ικανό να προκαλέσει (με λεκτικά και ερμηνευτικά κουλάτες φάλτσετιές) ουρλιαχτά fun σε αραιά διεσπαρμένα, υπολογισμένα κρούσματα. Για το στυλιζάρισμα

στο «ακούω φωνές» από Φίντσερ (το ρελαντί μπούκας ενός κακού εναντίον της survinor κωλοπιλάλας τού υποψήφιου θύματος, ω του «**Δωματίου Πανικού**») μέχρι Αρτζέντο (τα ριφάκια των synths σε arpeggios που σκάβουν το λάκκο σου α λα Κάρπεντερ ή Goblin). Για το τσιγκέλι του μοντάζ που μοστράρει χωρίς κοιλιές τα ζουμερά σφάγια φωτογραφίας, η οποία εγκλείει τον Ίλαϊ Ροθ του «**Το Καταφύγιο του Τρόμου**» και το Μαρκ Έβανς του «**House of Yes**» μέσα και στα πέριξ ενός δίπατου. Για τη Σάρνι Βίνσον να ξεμυαλίζει (κυριολεκτούμε) ως γκομενάκι και ηρωίδα.

Τέλος, για τα φοβερά όντως «σκηνικά» gore, όπου τα θύματα του φιλμ μένουν (και τα θύματα του είδους μένετε) στον τόπο με: σφυροκόπημα οπίσθιου τμήματος κρανίου, τσεκούρι αναπαυμένο στη δεξιά παρειά, λαιμόκοψη από κουζινομάχαιρο και τεντω-

μένο συρματοσχοινο, blender στον εγκέφαλο, set κατσαβίδια στο θώρακα, μπαλτά ή βέλος στο δόξα πατρί και πέρασμα από τζαμαρία με μπουνιά στη μούρη γυναίκας. Γι' αυτό κι εσύ, ο εμβαπτισμένος στη φαιά ουσία ή απλώς στο καρδιοχτύπι και στο βαθύ κόκκινο των 35 mm τουλάχιστον (έστω κι αν η τελευταία ξεπετσιάσματος του πίσω απ' τις μουτσούνες, κρυφού «το σόι μου μέσα» σχεδίου στριμώχνει το σασπένς), «Είσαι ο Επόμενος» που πρέπει να φάει φρίκη. Δεν επιτίθεται σε απαρτία η τρόικα τίγρη, λύκου και αμνού, αλλά σε βάζει κάτω η μπούκα τους...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μη σου πω ότι σκοτώνει, αν είσαι νέος με σαρδόνια, σαρκοβόρα, ανατριχιάρικά γούστα κι ένστικτα. Ο genre πιουρίστας ίσως δε νοιώσει το σοκ και δέος της ανακάλυψης, αλλά συνένοχος θα γίνει. Κάγκουρα που έχεις ψύχωση με το γκομενάκι του «Step Up 3D», εδώ να δεις τι φιγούρες... εκτελεί. Μην το κυνηγήσεις, αν δεν αντέχει το στομάχι σου.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ ΥΠΟΠΤΟΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΓΟΒΕΣ (2013)

(THE BLING RING)

Είδος

Νεανικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Σοφία Κόπολα

Καστ

Κέιτ Τσανγκ,
Ίσραελ Μπρουσάρντ,
Έμμα Γουότσον,
Κλερ Τζούλιεν

Διάρκεια

90'

Διανομή

SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Μια παρέα από teenagers χρησιμοποιεί το internet για να εντοπίζει celebrities εν τη απουσία τους, ώστε να μπουκάρει ανενόχλητη και να παίρνει «ενθύμια» από τα σπίτια τους στο Λος Άντζελες!

Ο ελληνικός τίτλος δεν είναι για γέλια. Αποτελεί την πλησιέστερη απόδοση (χωρίς να κάνει διαφήμιση σε μεγάλη φίρμα γυναικείων παπουτσιών) τίτλου ρεπορτάζ του περιοδικού **Vanity Fair**, το οποίο είχε καλύψει την αληθινή (!) ιστορία τεσσάρων κοριτσιών κι ενός αγοριού που, όντως, έμπαιναν στα σπίτια των «ινδαλμάτων» τους και έφευγαν με «λάφυρα» εκατομμυρίων δολαρίων, ώσπου τα πολλά κρούσματα διαρρήξεων αλλά και το υλικό από κάμερες ασφαλείας διασταυρώθηκαν και... το party έληξε στα δικαστήρια.

Αντιλαμβάνεσαι την ειρωνεία για τον κόσμο στον οποίο ανήκει και η ίδια η Κόπολα, σίγουρα δεν υπάρχει ίχνος εμπάθειας, το πρόβλημα, όμως, είναι... το απόλυτο κενό! Το «The Bling Ring» επιδεικνύει αυτήν ακριβώς την κενότητα της εποχής, του καταναλωτισμού, της προβολής μέσα από το μικροσκόπιο των social network, του φθόνου και της ταυτόχρονης **λατρείας** απέναντι στους celebrities του Χόλιγουντ, με προτίμηση στο απέραντα... ρηχό (από την Πάρις Χίλτον μέχρι τη Λίντσεϊ Λόχαν, δηλαδή...). Οι εικόνες του φιλμ σε προσελκύουν (η τελευταία και όπως πάντα αξιοζήλευτη δουλειά του Χάρις Σαβίντις πριν το θάνατό του) και ενίοτε χαμογελάς. Τα πάντα έχουν αυτή την πολυτελή, ιλουστρισιόν υφή που δε λερώνει τα χέρια σου στο ξεφύλλισμα. Την ίδια στιγμή, όμως, έχεις την αίσθηση ότι το αντικείμενο, τα πρόσωπα των ηρώων της (γιατί κανείς δεν εξελίσσεται σε κανονικό χαρακτήρα), την αφήνουν παγερά αδιάφορη. Είναι μονάχα μια «συμμορία» από teen κομπάρσους αυτού του κόσμου, που μέσα τους δεν κουβαλάνε απολύτως τίποτα. Αν σε μερικές δεκαετίες πριν, όλοι μοχθούσαν γι' αυτά τα λιγοστά λεπτά της γουορχολικής διασημότητας, σήμερα το

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δεν ξέρω. Εγώ, διάρρηξη με γόβα, δεν το νομίζω... Και καλά, βρήκες το νούμερό σου. Πόσες φορές θα φας τα μούτρα σου μετά; Σε κάτι Απόκριες είχα σπάσει και τακούνι, σου λέω!

διάσημο μπορεί να γεννηθεί από μόνο του, ακόμη και μέσω μιας προσωπικής σελίδας στο facebook! Αρκεί μια cool πόζα, λίγη κόκα και... υπερβολικές δόσεις designer wear. Έστω και κλεμμένων...

Η Κόπολα δεν εξετάζει. Καταγράφει. Σχεδόν βαριεστημένη, σαστισμένη μπροστά στο φαινόμενο αυτό της εποχής, την άγνοια αυτών των παιδιών, τη σιγουριά ότι δεν διαπράττουν έγκλημα (η σκηνή των συλλήψεων είναι, όντως, κωμικοτραγική), ειδικά από τη στιγμή που πιστοποιεί και την αφέλεια των πλούσιων και διάσημων, οι οποίοι ζουν μέσα στη δική τους «φούσκα» προστασίας, που λέει πως δε χρειάζεται να κλειδώνεις τίποτε, γιατί κανείς δε θα τολμήσει να κλέψει **εσένα!**

Δυστυχώς, στο σενάριο του φιλμ δεν υπάρχουν ερωτηματικά. Υπάρχει η στερεοτυπική γραμμή μιας tabloid, που σου παρουσιάζει χαιρέκακα το θέμα της, αλλά δε θα κρίνει ποτέ τους πρωταγωνιστές του. Γιατί τους χρειάζεται. Για την επόμενη ανακύκλωση ενός παρόμοιου ρεπορτάζ. Για τις νέες πόζες των paparazzi, που θα δημιουργήσουν την «είδηση». Τα πιτσιρικά της Κόπολα θα μπουν μέσα, θα εκτίσουν τις ποινές τους και, όντας ακόμη σε σωφρονιστικά ιδρύματα, θα δίνουν συνεντεύξεις στα ίδια media που τα κατηγόρησαν, περιμένοντας την εκδίκησή

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ίσως, αν η ηλικία σου πλησιάζει εκείνη των ηρώων του φιλμ, βλέπεις το κάθε mall σαν το «ναό» της ζωής που σου αξίζει και αγοράζεις περιοδικά ή κάνεις browsing μόνο για τα κοσμικά νέα. Έως που θα ζηλέψεις που δε γεννήθηκες στο Λος Άντζελες, δηλαδή! Οι οπαδοί του σινεμά της Κόπολα μπορούν να ελπίζουν σε κάτι ελαφρώς ανώτερο από το τερατούργημα του «Somewhere» (2010), όμως, εκείνοι που κατηγόρησαν τη «Μαρία Αντουανέτα» (2006) ως ανεγκέφαλη και κενόδοξα στυλιζέ σπατάλη χρόνου, ας ετοιμαστούν για μια σκληρή δοκιμασία με το χρόνο...

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ (2012)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Μαρία Ηλιού

Διάρκεια

88'

Διανομή

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

του Άγγελου Μαύρου

Το «πού, πώς, πότε, ποιοι, γιατί» του διωγμού και της ανταλλαγής πληθυσμών Τουρκίας και Ελλάδας κατά τη διετία μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή - και κάτι από τον απόηχο σε απογόνους των προσφύγων.

Βαλκανικοί Πόλεμοι '12 - '13, περαιτέρω πλήγμα στην ψυχορραγούσα οθωμανική αυτοκρατορία. Αθρόα μετακίνηση Μουσουλμάνων. Μатаιωμένη από τον Α' Παγκόσμιο πρόθεση ανταλλαγής πληθυσμών μεταξύ των εμπόλεμων κρατών. Τσέτες και Αρχές (με ντου, εγκατάσταση προσφύγων στα παράλια, τάγματα εργασίας) εναντίον των αλλόθρησκων. Παραχώρηση από τους νικητές Συμμάχους της Σμύρνης στην Ελλάδα. Ήττα προέλασης Βενιζέλου εναντίον του εθνικιστικού, αντισουλτανικού κινήματος του Κεμάλ. «Καταστροφή» της Σμύρνης, κέντρου «απίστων» και καταφυγίου προσφύγων απ' τα ενδότερα (Μαύρη Θάλασσα - Πόντος) αλλά και του σε υποχώρηση στρατού. Συσσίτια με βοήθεια απ' τις ΗΠΑ (η πρώτη τόσο μαζικά άμεση αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας) και κακήν κακώς θαλάσσια μεταφορά Ορθοδόξων στην Ελλάδα. Συνθήκη Λωζάννης (κατόπιν των βίαιων απελάσεων 1,1 εκατ.) και αμοιβαία ανταλλαγή πληθυσμών (355 χιλ. Μουσουλμάνοι δικοί μας, πολλοί μη τουρκόφωνοι, φεύγουν για απέναντι) με θρησκευτικό κριτήριο. Επιχείρηση ένταξης στις νέες γαίες.

Προς τι η ταχύρρυθμη αναδρομή στα γεγονότα; Για όσους είναι ανιστόρητοι. Και γιατί αυτή τη - δοκιμασμένη, και από το ίδιο το team - ξενάγηση προκρίνει επίσης το sequel (πείτε με ανθέλληνα, δεν μπορούσα να αντισταθώ) του περσινού «Σμύρνη: Η Καταστροφή μιας Κοσμοπολίτικης Πόλης, 1900-1922». Για να μεταναστεύσει ομαλά στο ύστερο της επικράτειάς του από τις δέλτους στις οικογενειακές ιστορίες (όχι του ALPHA), προσωποποιώντας το θέμα. Με έμπρακτη απόδειξη των διαθέσεων των δημιουργών του να ανακαλέσουν την αμφίπλευρη τραγωδία μέσω κάτι χειροπιαστού από

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ιστορικό ντοκιμαντέρ με σίκουελ! Πόσο προχώ είμαστε, ρε...

το... μάτι και να αποδώσουν αντιπατριδολατρικό φόρο τιμής σε όλους τους βίαια ξεριζωμένους (Χριστιανούς και Μουσουλμάνους, ένθεν κακείθεν του πελάγους των δύο λαών / αντίπαλων στρατοπέδων) το ότι το ντοκιμαντέρ κάνει πρεμιέρα ταυτόχρονα και σε μια κεντρική αίθουσα της Πόλης, γυρίζοντας νοερά στο προγονικό «σπίτι» τους μέσω των νοσταλγικών συνεντεύξεων δύο β' γενιάς «θύματα», μία Μακεδόνισσα της Καππαδοκίας σε άπταιστα τουρκικά κι έναν Τούρκο απ' το Ηράκλειο στα κρητικά, η ταινία συναντάει, τηρουμένων των αναλογιών, τα coup de foudre της - αλλά, αφηγηματικά και στιλιστικά, είναι, ως δεύτερο κεφάλαιο μιας πραγματείας, ένα πισωγύρισμα.

Το, λίγο πιο ενοχλητικό, déjà-νυ είναι κυριολεκτικό στην επαναληπτική χρήση κάποιων ενσταντανέ από το ετούτη τη φορά πιο πλούσιο, συχνά πρωτόφαντο στο εκράν φωτογραφικό και κινηματογραφικό υλικό, εν πολλοίς εντοπισμένο σε αρχεία διεθνών

ιδρυμάτων (εδώ ξεχνάτε την αντικερί από «λούπες» του Υπουργείου Εξωτερικών - και μαζί, δυστυχώς, τις όποιες ενδεχόμενα υπαρκτές οπτικές πηγές από τη χώρα του Ερντογάν για ευνόητους λόγους) και συντηρημένο δεόντως από τον Πρωτέα, έτερη κεφαλαιώδη δραστηριότητα αυτού του μη κερδοσκοπικού οργανισμού των ανθρώπων του φιλμ. Τουλάχιστον, πλάι στην επιστημονική ομάδα των εμπειρογνομόνων που επιστρέφει διηγούμενη νηφάλια τα καθέκαστα ανάμεσα ή πάνω απ' τις εικόνες το συγγραφέα Τζάιλις Μίλτον έχει αντικαταστήσει προσηκόντως ο Μπρους Κλαρκ (του μάλλον διαβαστερά απόλυτου πονήματος για το ζήτημα, «Δυο Φορές Ξένος»).

Λαμβάνοντας υπόψη και την επόμενη εργασία της που θα αφορά τις μεταμορφώσεις της Αθήνας κατά τα 170 χρόνια που προηγήθηκαν των Ολυμπιακών του 2004, θα έλεγα ότι η Ηλιού γίνεται σιγά-σιγά ό,τι κοντινότερο έχει στον Κεν Μπερνς (καθόλου...

jazz, πάντως) η Ψωροκώσταινα. Ό,τι έχει να ξεθάψει, να τεκμηριώσει και να αναδείξει multi format στην προθήκη (επέρχονται μια έκθεση κι ένα βιβλίο) είναι ευπρόσδεκτο και επαινετέο. Απλώς, το πρόσφατο οευνρε της εκπέμπει όλο και πιο καθαρά κάτι σε - επισημαίνω τη χορηγική στήριξη του Φούλμπραϊτ και τον με βάση τις ΗΠΑ ακαδημαϊκό νου της έρευνας, Αλέξανδρο Κιτρορόφ - PBS. Το οποίο είναι πλέον η ΔΤ στα καθ' ημάς. Όχι ακριβώς γενέθλια Έβδομη Τέχνη, έτσι δεν είναι;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Εκ των ων ουκ άνευ για το θεατή του «Σμύρνη...». Παιδί ή «κολλημένη» των «Ματωμένων Χωμάτων» που έχασες το πρώτο μέρος, πιάσε από 'δώ το νήμα τούτι έγινε. Φανατικέ του «Σουλεϊμάν» και δε συμμαζεύεται, άκου το αληθινό ρωμικών παραμέτρων παραμύθι της γείτονος - αλλά «παίζει» vintage ασπρόμαυρο πλάι στις ομιλούσες κεφαλές. «Βαμμένη» της μυθοπλασίας; Το αφήνεις και ουδείς νόστος. Είσαι μουλτιπλεξάκιας; Σε άλλα εδάφη.

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

